

prism

壺中美人

นิยายชุด
คินดะอิจิ
ยอดนักสืบ

สุดยอดนิยายสืบสวนสอบสวนในตำนานของญี่ปุ่น

สาวน้อยในแจกัน

โยโกมิโซะ เซชิ เซียน บุษบา บรรจงมณี แปล

prism

สาวน้อยในแจกัน

壺中美人

โยโคมิโซะ เซชิ
เจียน

บุษบา บรรจวนณี
แปล

“คงเพราะผมอ่านหนังสือมากกว่าสาวตัวเล็กน้อย
โดยเฉพาะประเภทที่ไม่ใช่วรรณกรรมชั้นสูง”
- โยโคมิโซะ เซชิ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

สาวน้อยในแจกัน

壺中美人

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

KOCHUBIJIN

© Seishi Yokomizo 1976, 2022

First published in Japan in 1976, 2022 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo
through TUTTLE-MORIAGENCY, INC., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขานนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7491-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ อาติมา เกี้ยวสุวรรณ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกสิน • ศิลปกรรมปก นวพรช เอื้อพัชชยากร
ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรหมรักษ์, จิรณัฏย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวเสนา, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* ในตอนที่มิชิซึกะสาวน้อยในแจกัน ซึ่งเป็นอีกหนึ่งตอนที่ถูกล่าช้าอย่างต่อเนื่อง ด้วยปริศนาอันซับซ้อนและเบื้องหลังสุดสะเทือนใจ ขอให้ผู้อ่านทุกท่านเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการผจญภัยที่เต็มไปด้วยเสน่ห์และความลุ้นระทึกตามแบบฉบับของนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ*

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นในคำคืนที่ฝนกระหน่ำ สายตรวจหนุ่มพบหญิงสาววิ่งหนีออกมาจากบ้านหลังใหญ่โดยบังเอิญ ก่อนถูกเธอจ้วงแทงจนอาการสาหัส ต่อมาก็เกิดคดีฆาตกรรมจิตรกรขึ้นในบ้านหลังเดียวกันนี้ ความสับสนทวีคูณขึ้นเมื่อแม่บ้านผู้เห็นเหตุการณ์เล่าว่าเธอเห็นหญิงสาวในชุดแบบจินพยายามปิดตัวลงในแจกัน ทำให้การประหลาดนี้ทำให้คินดะอิจิวนั้นถึงการแสดงสุดพิศวงที่เขาเคยชมทางโทรทัศน์เมื่อไม่กี่วันก่อน การแสดงชุด “สาวน้อยในแจกัน”

การแสดงนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นหรือไม่ เบื้องหลังของคดีนี้คืออะไร และคนร้ายที่แท้จริงคือใครกันแน่

นี่คือเรื่องราวสุดเข้มข้นและคาดเดาไม่ได้ตามสไตล์การเขียนของ โยโกมิโซะ เซชิ

prism

คำนำผู้แปล

จิตรกรนักสะสมเครื่องกระเบื้องถูกพบเป็นศพปริศนาในสตูดิโอที่บ้าน
ของตัวเอง คินดะอิจิถูกเรียกตัวมาร่วมสืบสวนคดีเช่นเคย ระหว่างสืบสวน
เขาเกิดนึกถึงการแสดงมายากลที่บังเอิญได้เห็นในทีวีก่อนหน้านั้นขึ้นมาได้
มายากลนั้นมีชื่อว่า “สาวน้อยในแจกัน” ผู้พบศพแล้วว่าเห็นหญิงคนหนึ่ง
กำเกรียงพสมสีเบือนเลือดในมือขณะที่ปิดสอตราเข้าไปในแจกัน ยอดนักสืบ
อาคัยไหวพริบและความช่างสังเกตของเขา ซึ่งแม้แต่สารวัตรผู้คร่ำหวอด
กับการสืบสวนสอบสวนยังไม่สามารถสังเกตเห็นได้ สิ่งที่เป็นจุดสังเกตให้
ยอดนักสืบสามารถคลี่คลายคดีลงได้คืออะไร ขอเชิญท่านผู้อ่านลองติดตาม
ดูได้

บุษบา บรรจงมณี

I

รายการโทรทัศน์

การแสดงชุด “สาวน้อยในแจกัน” ซึ่งได้กลายเป็นปัญหาในเวลาต่อมานั้น คินดะอิจิ โคสุเกะ ได้ชมโดยบังเอิญแท้ๆ มิหนำซ้ำเขายังไม่ได้ดูการแสดงสด แต่เป็นการออกอากาศผ่านทางโทรทัศน์

และการได้ดูรายการโทรทัศน์ในวันนั้นยังกลายเป็นกุญแจสำคัญ ที่นำไปสู่การไขคดีในภายหลัง แสดงให้เห็นถึงความช่างสังเกตและเฉียบแหลมของนักสืบชื่อก้องได้เป็นอย่างดี สังเกตได้จากการที่คุงุอย่างसारวัตรโทโดโรกิซึ่งนั่งชมรายการอยู่ด้วยกัน แต่กลับไม่สามารถเก็บรายละเอียดได้อย่างนักสืบเลย

คืนหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ บรรยาอากาศชวนให้เชื่องซึม สารวัตรมาหา คินดะอิจิถึงห้องพักของอพาร์ทเมนต์หรุซึมิดะริงะโอกะโซ ที่อยู่ในย่าน มิโดริงะโอกะ

สารวัตรไม่ได้มาด้วยฐานะเรื่องคดี พวกเขาเชื่อว่าจะไล่ล่าคนร้ายกันตลอดทั้งปี บางครั้งก็มีเวลาพักผ่อน ดื่มชาและพูดคุยสัพเพเหระเหมือนกัน

ในสายตาของสารวัตร คินดะอิจิเป็นชายหนุ่มผู้ดีเยวดยาย แม้ในระหว่างทุ่มเทร่างกายแรงใจสืบคดีซับซ้อนซ่อนเงื่อนเพื่อหาตัวคนร้าย สารวัตรก็สัมผัสได้ถึงเงาแห่งความโดดเดี่ยวที่ไม่อาจเยียวยารายล้อมอยู่รอบตัวนักสืบ

ทำให้เขาเวทนาจับใจ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังคดีคลี่คลายแล้ว คินดะอิจิก็ยังจมจ่อมอยู่ในความโดดเดี่ยว เมื่อเชลล์มองซึ่งทำงานอย่างหนักในการไขปริศนาหมดเรื่องให้ขบคิดและหยุดทำงานอย่างกะทันหัน นักสืบจะตกอยู่ในความเดียวดายถึงขีดสุด

สารวัตรโทโดโรกิไม่ใช่คนอ่อนไหวนัก แต่ก็อดเจ็บปวดไม่ได้เมื่อเห็นสภาพสุดแสนเปล่าเปลี่ยวของชายหนุ่มผู้มีมันสมองระดับอัจฉริยะผู้นี้

คินนังก็เช่นกัน

ราวสามทุ่ม ทั้งสองสนทนากันจนหมดเรื่องคุย ต่อให้สนิทสนมกันขนาดไหนก็ต้องเกิดบรรยากาศเงียบงันเช่นนี้บ้าง ความจริงไม่ควรเรียกว่าหมดเรื่องคุย ต้องเรียกว่าไม่ยากแม้แต่จะเอ่ยปากพูดต่างหาก วินาทีที่นึกอยากนั่งเงียบสักพัก...สารวัตรก็สัมผัสได้ถึงความเปล่าเปลี่ยวเดียวดายและเกียจคร้านอย่างบอกไม่ถูก

และในเวลาเช่นนี้เอง เขามักได้ลิ้มรสความโดดเดี่ยวแบบไร้ทางเยียวยาของคินดะอิจิ

ผมบนศีรษะยุ่งเหยิงดูจริงจังจนกระจอก จนน่าสงสัยว่าเขาหิวผมครั้งสุดท้ายเมื่อไร สีน้หนาเหนียวล้าไร้แววสดใส ร่างเล็กซ่อนอยู่ในชุดกิโมโนเนื้อหนามีซิปใน สวมกางเกงฮากามะที่เก่าจนเนื้อผ้าย้วย ยิ่งขับเน้นความน่าเวทนาที่อยู่รายล้อมให้เด่นชัด

สารวัตรไม่รู้จะหาเรื่องใดมาพูดต่อ จึงได้แต่จับจ้องใบหน้าของคินดะอิจิไม่ว่าวันนักสืบอาจจับสังเกตได้จึงเคลื่อนไหวตัวไปกดสวิทช์เปิดโทรทัศน์

นักสืบคงไม่ได้นึกอยากดูรายการใดเป็นพิเศษ แต่ต้องการคลายบรรยากาศเงียบงันลงบ้างเท่านั้น

หลังผ่านความเงียบในชั่วขณะ ก็ได้ยินเสียงดนตรีแหลมสูงดังอีกทีที่คล้ายทำนองเพลงจีน กล้องโทรทัศน์จับภาพใบหน้าของชายคนหนึ่งเต็มจอ เขาไว้ผมยาวจากกลางกระหม่อมแล้วถักเปียเหมือนในสมัยราชวงศ์ชิง

คงเพราะอพาร์ทเมนต์แห่งนี้อยู่ใกล้จุดที่สายไฟฟ้าแรงสูงพาดผ่านรายการโทรทัศน์บางช่องจึงมีภาพซ้อนกันเล็กน้อย ดูว่าช่องนี้จะอาการ

หนักที่สุด ใบหน้าของชายไฉ่ผมเปียจึงปรากฏซ้อนกันเป็นสองชั้น ช้ำยัง
ดาคล้าผิตปกติ

ดูเหมือนชายในจอภาพจะขยับปากพูดด้วยท่วงท่าเร้าใจ แต่เสียง
ของเขาถูกลบด้วยเสียงบรรเลงเพลงจีนดังกึกก้องจนฟังแทบไม่ออก เขา
อายุราวสี่สิบปี ใบหน้ากลมเหมือนจันทร์เต็มดวง ดูอหิยาศัยดี และเมื่อ
อ้าปากก็เผยให้เห็นฟันทองกระทบแสงไฟเกิดประกายสีดา

แม้จะฟังคำพูดไม่รู้เรื่อง แต่ดูเหมือนเขากำลังแนะนำหรือโฆษณา
บางอย่าง แล้วจู่ๆ จอภาพก็ตัดไปสู่สิ่งแปลกตา

จินตะอิจิกับสารวัตรไม่รู้ว่ามีอันคืออะไร แต่นั่นกลับกระตุ้นให้พวกเขา
สนใจใคร่รู้ยิ่งขึ้น

“อะไรนะ คุณจินตะอิจิ...”

“เป็นเงาแวบเลยนะครับ จะใช่แมลงหรือเปล่าครับ ลวดลายสวยทีเดียว”

“ไม่หรอก เครื่องเคลือบต่างหาก นั่นไง!”

“จริงด้วย”

กล้องโทรทัศน์จับภาพพื้นผิวของแจกันจากหลากหลายมุมโดยไม่มี
คำอธิบายใดๆ วินาทีที่สารวัตรมองออกว่าเป็นแจกัน หน้าจอก็ฉายภาพแจกัน
ลายดอกโบตั๋นงดงามให้เห็นเต็มใบ แต่เนื่องจากเป็นโทรทัศน์ขาวดำ จึงไม่อาจ
บอกสีกันได้ ถึงอย่างนั้นเพียงแค่ว่าแววาก็ดูน่าหลงใหลแล้ว

“นี่มันรายการอะไร อธิบายเกี่ยวกับแจกันหรือเปล่า”

“ไม่หรอกครับ เวลานี้ไม่ใช่รายการเพื่อการศึกษา น่าจะเป็นรายการ
บันเทิง...”

จินตะอิจียังพูดไม่ทันจบประโยค ภาพในจอก็ตัดอีกครั้ง คราวนี้
เป็นภาพเวทีพร้อมม่านสีดำซึ่งอยู่ด้านหลัง

บนเวทีมีแจกันใบเดิม ข้างกันนั้นคือเก้าอี้แบบจีนซึ่งมีสาวงามในชุด
ที่เพ้านั่งอยู่พลงโบกพัดเอื่อยๆ

สาวน้อยคงอายุไม่เกินยี่สิบ ไฉ่ผมมำปรกหน้าผาก เสียบหวีลับ
ลายดอกไม้ประดับบนศีรษะ เหนือใบหูทั้งสองข้างทัดดอกไม้ดอกโตดูน่ารัก
แต่ไม่รู้ว่าเป็นดอกอะไร

จังหวะนั้น ภาพบนจอเคลื่อนไปทางขวาเล็กน้อย กล้องจับไปยัง
ชื่อรายการที่แปะไว้บริเวณข้างเวที

การแสดงกายกรรมจีน	สาวน้อยในแจกัน
ผู้แสดง	หยางหัวเหินยี่ง
	หยางจี้เตียน

“โอ้ นี่กว่าอะไร การแสดงกายกรรมจีนหรือหรือ” สารวัตรโทโดโรกิ
บ่นพึมพำ

“สารวัตรรู้จักหรือครับ ‘สาวน้อยในแจกัน’ เป็นการแสดงแบบไหนกัน”

“คุณคิดดะอิไม่เคยดูหรือครับ ที่ให้ผู้หญิงเข้าไปอยู่ในแจกันล่ะ”

“หือ...ให้ผู้หญิงเข้าไปอยู่ในแจกันหรือครับ จะเป็นไปได้ยังไง แจกัน
เล็กขนาดนั้น...”

“คุณลองดูเองแล้วกัน เดี่ยวผู้หญิงคนนั้นจะบิดตัวไปมาจนลงไป
แจกันได้ เหมือนปลาหมึกเบียดตัวลงในโถนั้นแหละครับ”

“จริงหรือครับ น่าขนลุกเหมือนกันนะ”

บนจอเปลี่ยนมาฉายภาพของชายผมเปียเต็มตัวอีกครั้ง จากนั้น
สัญญาณถ่ายทอดสดคงมีปัญหา ทำให้จู่ๆ เสียงก็ขาดหายไป เหลือเพียง
ภาพที่ยังคงเคลื่อนไหว

“แย่จริง มาเสียตอนสำคัญซะได้...”

“ช่างมันเถอะ คุณคิดดะอิ เขาคงแค่พูดทำนองว่า ‘ต่อไปนี่ สาวงาม
จะลงไปแจกันใบนี้ให้ทุกท่านได้รับชม’ นะครับ”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” ฉันผมขอม ‘สาวน้อยในแจกัน’ พร้อมฟังเสียงพากย์
ของสารวัตรก็แล้วกันครับ อยู่ดีๆ ก็กลายเป็นหนังเงียบไปซะได้”

หากใครเคยดูโทรทัศน์ขณะเสียงสัญญาณขัดข้อง คงเข้าใจความรู้สึก
ว่างโหวงและน่าขันชอบกลที่ต้องดูเพียงภาพเคลื่อนไหว อย่างไรก็ตาม มัน
ช่างเหมาะเจาะกับบรรยากาศเปล่าเปลี่ยวเดียวดายของคนทั้งสองในตอนนั้น
พอดี

ขณะเฝ้ามองหนังเจียบในจอโทรทัศน์ จู่ๆ คินดะอิจิก็พึมพำในลำคอ “หือ!” แล้วชะโงกหน้าเข้าไปใกล้จอโทรทัศน์

“คุณคินดะอิจิ มีอะไรหรือเปล่า...”

“อะ...เอ่อ เปล่าครับ”

นักสืบเลี้ยงไม่ตอบคำถาม ขณะที่สายต่ายังคงจับจ้องหน้าจอโทรทัศน์ ซึ่งปรากฏภาพสาวน้อยนั่งอยู่บนเก้าอี้ เอียงหน้ามาทางกล้อง เธอสวมชุดกิ๊พ้า ผ่าชายทั้งสองข้าง ในมือโบกพัดจีนเชิงซ้า เนื่องจากเป็นโทรทัศน์ขาวดำ จึงไม่รู้ว่ชุดกิ๊พ้ามีสีอะไร แต่คงจะดูโดดเด่นบาดตาน่าดู ชุดปักลายด้วย ดิ้นเงินดิ้นทองล่อแสงไฟเป็นประกาย ต่างหูของเธอน่าจะทำด้วยหยก

ชายผมเปียยืนหันหลังให้กล้องเอียงกับสาวน้อย ดูเหมือนว่าจะมีการแสดงชุดย่อยก่อนเข้าสู่ชุดหลัก แต่เนื่องจากไม่ได้ยินเสียงอธิบายจึงไม่รู้ว่เป็นการแสดงอะไร

ชายผมเปียโยนของบางอย่างให้สาวน้อย ซึ่งดูเหมือนจะเป็นเหรียญเงิน เธอใช้พัดปัดออก แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที่สาวน้อยปัดพลาด เหรียญจึงกระพบบ หน้าอกแล้วร่วงหล่น สาวน้อยรีบย่อตัวหนีหัวเข้าเพื่อรับเอาไว้ จังหวะนั้นเอง ที่คินดะอิจิส่งเสียงพึมพำแล้วโน้มตัวจ้องมองด้วยความสนใจ

แต่สารวัตรโทโดโรก็กลับเข้าใจว่านักสืบหนุ่มคงตกใจเพราะเหรียญ หูดหวิดจะโดนแก้มเธอ จึงไม่ได้สนใจและลืมไปในที่สุด

และแล้วก็มาถึงการแสดง “สาวน้อยในแจกัน”

กล้องหันกลับมาจับภาพสาวน้อย เธอถอดชุดกิ๊พ้าออกแล้ว ด้านในสวมชุดรัดรูปเนื้อผ้าเงาระยับ ซึ่งน่าจะเป็นผ้าซาติน ชุดรัดรูปปิดมิดถึงคอ ต่างกับชุดทั่วไปคือท่อนล่างเป็นกางเกงตัวพองทรงหลวมโคร่ง ส่วนรองเท้าก็ตัดเย็บด้วยผ้าซาตินเช่นกัน

เธอเป็นสาวน้อยรูปร่างแบบบาง สม่กับคำว่าสง่างามอย่างไร้ที่ติ

“มิน่าถึงให้เธอแสดง ผู้หญิงคนนี้เอาจางร่างน้อยจริง ๆ นะครับ”

“แน่ละ การแสดงแบบนี้หากเป็นสาวร่างจ้ำม่ำคงไม่ไหวหรอกครับ”

การแสดง “สาวน้อยในแจกัน” เป็นดังที่สารวัตรโทโดโรก็ว่า

สาวงามรูปร่างแบบบาง เอาจางร่างน้อยตามคำที่คินดะอิจิกล่าวคนนั้น

หักข้อศอกข้อเข่าบิดตัวไปมาเหมือนงู จากนั้นก็ค่อยๆ แทรกร่างลงในแจกันทีละน้อย จนเหลือเพียงแขนเรียวยาวสองข้างยื่นออกมา และแล้วในที่สุดแขนทั้งสองข้างก็หายลับไป สาวน้อยลงไปอยู่ในแจกันทั้งตัว

ในวินาทีนั้นดูเหมือนสัญญาณโทรทัศน์กลับเป็นปกติ จู่ๆ จึงได้ยินเสียงดนตรีจีนดังลั่น ชายผมเปียใบหน้ากลมเหมือนจันทร์เต็มดวงฉายเต็มจอ เขายิ้มน้อยยิ้มใหญ่รับเสียงปรบมือซึ่งดังมาจากที่นั่งผู้ชม

“ดูแล้วไม่น่ารื่นรมย์เลยนะครับ เหมือนทำร้ายเด็กยังงี้ไม่รู้”

“ทำร้ายเด็ก...ไม่เด็กแล้วมั้งครับ ผู้หญิงคนนั้นน่าจะอายุใกล้ยี่สิบแล้วไม่ใช่เหรอ”

“จะยังงี้ก็เถอะ เลิกดูกันดีกว่าครับ อีกประเดี๋ยวเธอคงจะบิดตัวไปมาแล้วโผล่ออกจากแจกันไข่ม้อย น่าขนลุกบอกไม่ถูกจริงๆ”

คินดะอิจิพิมพ์ด้วยเสียงสะท้อนโดยไม่รู้สาเหตุ ก่อนปิดสวิทช์โทรทัศน์ทันที

คืนวันที่ 5 เมษายน ค.ศ. 1954 บรรยากาศชวนให้หวังเหงาซึมเซา

2

โศกนาฏกรรมในคืนฝนตก

คืนวันที่ 25 พฤษภาคม จะพูดให้ถูกต้องคือล่วงเข้าวันที่ 26 หรือ 50 วันพอดี นับจากที่ดินตะอิจิกับसार्वत्रहोदโรकिได้บังเอิญดูการแสดง “สาวน้อยในแจกัน” ทางโทรทัศน์

คาวาซากิ สายตรวจประจำสถานีตำรวจเซโจในย่านเซโจ เขตเซตาคายะ โตเกียว กำลังเดินทางไปตามถนนลาดยางทางทิศเหนือของท้องที่ เพื่อลาดตระเวนเป็นครั้งสุดท้าย

ใกล้ตีหนึ่งแล้ว บ้านเรือนเงียบสงบเพราะทุกคนเข้านอนกันหมด โดยปกติย่านพักอาศัยแห่งนี้ก็เงียบสงบอยู่แล้ว ยิ่งในเขตรับผิดชอบของเขามีโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างเซโจกักคุเอนตั้งอยู่ด้วย เมื่อตกกลางคืนจึงยิ่งวังเวง

ขณะที่คาวาซากิกำลังเดินทางไปตามถนนฝั่งตะวันตกของโรงเรียนเซโจกักคุเอนมุ่งหน้าไปทางเหนือ ก็ได้ยินเสียงไปไม้พลั่วไหว และฝนก็เริ่มโปรยลงมาอีกครั้ง กรมอุตุนิยมวิทยาคาดการณ์ว่าฤดูฝนปีนี้จะมาถึงเร็ว และดูเหมือนพยากรณ์อากาศจะเป็นจริง เพราะสองสามวันที่ผ่านมามีสภาพอากาศไม่แน่นอนเลย คาวาซากิสภในลำคอเบาๆ พลังจับหมวกของเสื้อกันฝนมาคลุมศีรษะให้มิดชิด

หากเดินตามถนนด้านตะวันตกของโรงเรียนเซโจกักคูเอนไปทางทิศเหนือเรื่อยๆ ก็จะถึงบริเวณไร่นาสุดเขตที่พักอาศัย ทว่าควาซากิกลับเลี้ยวไปทางซ้ายโดยไม่เดินไปจนสุดทาง

บ้านเรือนแถวนี้ล้วนหรูหราราคาแพง บ้านทุกหลังมีสนามกว้างขวางปลูกไม้ยืนต้นเรียงราย ระหว่างแนวต้นไม้มีไฟส่องทางเพื่อป้องกันขโมยไฟส่องทางบางดวงเปล่งแสงสีขาวช่วยไล่แมลงไปด้วยในตัว แสงส่องกระทบแมกไม้ที่เปียกฝนเป็นประกายงดงาม

ฝนเริ่มตกหนักขึ้นเรื่อยๆ บางครั้งก็ได้ยินเสียงสุนัขเห่าทอนทำลายบรรยากาศอันเงียบสงบรอบบริเวณ

จู่ๆ ควาซากิก็หยุดอย่างกะทันหันตรงสี่แยก

เขาได้ยินเสียงสุนัขเห่าดังผิดปกติจากทางทิศเหนือ ตามด้วยเสียงฝีเท้าวิ่งมาตามถนนลาดยางท่ามกลางสายฝน รวากับเจ้าของฝีเท้าถูกสุนัขเห่าไล่ สายตาวจรรีบหลบเข้าหลังต้นซากุระข้างทางทันที

ตึกๆ...

เสียงฝีเท้าค่อนข้างเบา ควาซากิจึงคิดว่าน่าจะเป็นผู้หญิง มีหน้าม้าฝีเท้านั้นยังรีบเร่งสลัดกับหยุดยืน จากนั้นจึงออกวิ่งอีก แสดงว่าอีกฝ่ายยังคงกำลังระแวงระวังบางอย่าง

พอเสียงฝีเท้านั้นเข้ามาใกล้ในระยะสามเมตร ควาซากิก็กระโจนออกจากหลังต้นซากุระแล้วส่องไฟฉายทันที

“ฮะ!”

อีกฝ่ายชะงักท่าขณะร้องอุทานเบาๆ แต่วินาทีต่อมาก็หันหลังวิ่งกลับทางเดิม

“เดี๋ยว คุณผู้หญิงครับ...คุณนาย เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” ควาซากิรีบวิ่งตาม

ไม่เพียงแต่พฤติกรรมน่าฉงน ภาพหญิงสาวที่เห็นจากแสงไฟฉายยังทำให้ควาซากิสงสัยเป็นเท่าทวี

ผู้หญิงคนนั้นสวมเสื้อกันฝนพร้อมหมวกคลุมศีรษะ ช้ายังสวมแว่นกันแดดขนาดใหญ่ ได้ฉมูกลงมาถูกปกปิดอยู่ใต้ปกเสื้อ เห็นได้ชัดว่า

เธอแต่งกายเพื่อหลบเลี่ยงสายตาผู้คน คิดได้ดังนั้นคาวาซากิก็ยิ่งเคลือบแคลง และนี่ก็อยากสร้างผลงาน

“คุณผู้หญิง...ไม่สิ คุณนาย หยุดเดี๋ยวนี้!”

ขณะที่ล่องควดพลางสายตาไฟฉายส่องแผ่นหลังนั้น จู่ๆ คาวาซากิรู้สึกถึงความผิดปกติ

เขาสั่งเกตเห็นขาซึ่งโผล่พ้นชายเสื้อกันฝนออกมา ผู้หญิงคนนั้นสวมกางเกง แต่ไม่ใช่กางเกงผ้าซาตงหรือซาลิบตามสมัยนิยม ทว่าเป็นกางเกงตัวพองหลวมโคร่ง ปลายรัดข้อเท้าคล้ายกางเกงที่คนจีนใช้สวมด้านใน ส่วนรองเท้ากลับเป็นรองเท้าหนังธรรมดา

“หยุดก่อน! คุณผู้หญิง คุณนาย หยุด!”

หญิงปริศนาฝีเท้าเร่วราบกับนางกวาง เธอวิ่งลัดเลาะไปตามซอกซอยมืดมิด คาวาซากิยังตื่นเต้นเมื่อคิดว่าการวิ่งหนีแบบไม่คิดชีวิตเช่นนั้นบ่งบอกว่าต้องเกิดเหตุไม่ธรรมดาเป็นแน่

หรือจะเกี่ยวข้องกับคดีใหญ่!

ฝนตกหนักขึ้น ได้ยินเสียงสุนัขเห่าดังมาจากตรงโน้นตรงนี้ หากไม่ถูกล่ามโซ่ไว้ก็คงถูกขังอยู่ในบ้าน จึงไม่มีสุนัขตัวไหนกระโจนออกมาตรงถนน

“หยุด หยุดเดี๋ยวนี้”

ในที่สุดคาวาซากิตะครุบตัวอีกฝ่ายไว้จากด้านหลัง ทั้งสองวิ่งผ่านย่านพักอาศัยหรูหราจนมาถึงจุดเดิมที่พบผู้หญิงคนนี้ครั้งแรก

“กะ...เกิดอะไรขึ้นครับ ทำไมต้องวิ่งหนีขนาดนี้ด้วย”

สายตรวจหนุ่มหอบหายใจจนตัวโยน แต่ยังไม่เท่าทรงอกอวบอิมได้ฝ่ามือที่กระเพื่อมอย่างรุนแรงดูพายุ

“ขอ...ขอโทษค่ะ ฉันเข้าใจผิด ฉันไม่วิ่งหนีแล้ว กรุณาปล่อยมือเถอะ...” หญิงสาวหอบหายใจเช่นกัน

“แน่นอนครับ”

“ค่ะ ไม่หนีแล้ว...คุณตำรวจใส่เสื้อกันฝน ฉันเลยไม่รู้ว่าเป็นตำรวจ...จึงเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคนร้าย...”

อ้อ แบบนี้เอง คาวาซากิผุดยิ้มเพื่อน

จะว่าไป คาวาซากิสวมเสื้อกันฝน แถมคลุมหมวกปิดหน้าปิดตา
จึงไม่แปลกหากเธอจะไม่คิดว่าเขาเป็นสายตรวจ

เมื่อรู้สึกตัว เขาพบว่ามือซ้ายของตนกดทับอยู่บนหน้าอกของหญิงสาว
ฤดูนี้ผู้คนเริ่มสวมเสื้อผ้าเนื้อบาง ตั้งแต่อบนยอดอกใต้เสื้อกันฝนพลาสติก
ทำให้เลือดสูบฉีดทั่วไปหน้าของสายตรวจหนุ่ม

“โอ๊ะ ขอโทษครับ” คาวาซากิรีบถอนมือออก “ผมเองก็เหมือนกัน
พอเอ๋ยทักคุณก็วิ่งหนี ผมเลยเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคนร้ายนะครับ...”

“คะ ต้องขอโทษด้วย” หญิงสาวยังไม่หันมา เธอใช้สองมือจัดเสื้อผ้า
ให้เข้าที่ “พอดีฉันกำลังคิดเรื่องน่ากลัวอยู่นะคะ”

“เรื่องน่ากลัวเหรอครับ”

“แบบนี้ไงคะ”

เธอหันขวับมา วินาทีนั้นคาวาซากิเจ็บปวดรุนแรงราวกับถูกไฟไหม้
บริเวณท้องน้อยด้านซ้าย

“โอ๊ะ!” เขาเคঁদเสียงร้องแหบแห้งออกมาจากลำคอ

เมื่อหญิงปริศนาถอนของมีคมออก คาวาซากิก็ทรุดตัวล้มลงกับพื้น
อย่างไร้เรี่ยวแรง แต่ด้วยความโกรธและสำนึกในหน้าที่ตำรวจ เขาจึงกำ
เสื้อกันฝนของอีกฝ่ายไว้แน่น

เธอขยับอาวุธในมือ แล้วจ้วงแทงท้องเขาซ้ำอีกครั้ง

“อ้าก!”

คาวาซากิเคঁดเสียงร้องจากลำคอ ก่อนทรุดฮวบลงบนพื้นถนนลาดยาง
เปียกแฉะ

หญิงปริศนาผละออกห่างแล้ววิ่งเหยาะๆ หายลับไป

เสียงฝีเท้าเงียบหายไปทางหัวมุมถนนอีกฝั่ง ไม่นานนักก็ได้ยินเสียง
ติดเครื่องรถยนต์ ก่อนที่เสียงนั้นจะค่อยๆ เลื่อนหายไปพร้อมสติสัมปชัญญะ
ของคาวาซากิ สายฝนพร่างพรमบนร่างไร้สติของเขา

3

นักสะสมเครื่องลายคราม

“อัลโหล คุณคินตะอิจิไซ้มั้ยครับ คุณคินตะอิจิ นี่ผมเอง สารวัตรโทโดโรกิ...”

สารวัตรโทโร.ทา คินตะอิจิถึงห้องพักในอพาร์ทเมนต์มิโดริงะโอกะโซ ราวสิบโมงเช้าของวันที่ 26 พฤษภาคม หรือเก้าชั่วโมงหลังจากสายตรวจควาซากิถูกแทงบนถนน

“ครับๆ ผมคินตะอิจิพูด สารวัตรมีอะไรเหรอ...”

“คุณกินอาหารเช้าเสร็จหรือยัง”

“ยังครับ กำลังเคี้ยวอยู่พอดีเลย มือหนึ่งถือขนมปังปัง อีกมือถือหูโทรศัพท์คุยอยู่นี่แหละ”

มือซ้ายของหนุ่มโสดอย่างคินตะอิจิเป็นอาหารง่าย ๆ แคंपังขนมปังด้วยเครื่องปัง กินกับไข่ลวกและนมหนึ่งแก้ว หากมีเวลาก็ทำสลัดกินเองบ้าง แต่วันไหนขี้เกียจก็กินผลไม้แทน ดูเหมือนว่าวันนี้เขาขี้เกียจพอดี จึงเลือกกินหน่อไม้ฝรั่งกระป๋องกับครีมสตรอว์เบอร์รี และขณะเตรียมจะลงมือกิน สารวัตรโทโดโรก็โทร.มา

“วันนี้คุณมีแผนจะทำอะไรบ้างครับ มีนัดที่ไหนหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ...สารวัตรมีอะไรน่าสนใจสนงั้นเหรอ ขอผมร่วมวงด้วยคน”

“นั่นก็เหมาะเลย ว่าแต่คุณออกมาตอนนี้เลยได้มั๊ย ผมมีคดีที่คิดว่า คุณต้องสนใจแน่เลยโทร.มาถาม รับกินมือเช้าแล้วตามมานะครับ”

“ครับๆ ขอบคุณครับ แล้วจะให้ผมไปที่ไหน”

“เซโจครับ รถไฟสายโอดะคิว...”

“เซโจ...” คินดะอิจีย้อนถาม แต่ยังไม่ทันจบก็เปลี่ยนใจถามใหม่ “แถวไหนของเซโจครับ”

“ถ้าคุณออกมาได้เลย ผมจะส่งคนไปปรับตรงประตูทิศเหนือของสถานี รถไฟเซโจได้มั๊ย”

“ฉันผมจะรีบกินแล้วตามไปครับ ถ้านั่งรถคงไม่เกิน 20 นาที สารวัตร ช่วยส่งคนมารับสัก 10.20 น. ได้มั๊ย”

“ตกลงครับ งั้นเดี๋ยวพบกัน...”

หลังจากวางสาย คินดะอิจิริบโทร.หารถรับจ้างเจ้าประจำให้ส่งรถมารับ จากนั้นก็ลงมือกินอาหารมื้อเช้าอย่างรวดเร็ว ระหว่างนั้นเขาทางหนังสือพิมพ์ หลายฉบับบนโต๊ะกินข้าว พอได้ยีนว่าเหตุเกิดในย่านเซโจก็นึกถึงเรื่องหนึ่ง ขึ้นมาได้

หนังสือพิมพ์ฉบับเช้าวันนี้ต่างลงพาดหัวกันครึกโครมในหน้าข่าวสังคม และอาชญากรรม

คดีฆาตกรรมและพยายามฆ่าสุดโหด ผู้ตายในคดีแรกเป็นจิตกร นิสัยประหลาด ส่วนเหยื่อเคราะห์ร้ายในคดีหลังเป็นสายตรวจหนุ่ม เมื่อ ดูจากระยะห่างของจุดเกิดเหตุทั้งสอง คาดว่าเป็นฝีมือของคนร้ายคนเดียวกัน

คินดะอิจิกวาดสายตาอ่านพลางยึดอาหารลงกระเพาะ และเสร็จ เรียบร้อยพอดีกับที่รถรับจ้างมาถึง

เขาแต่งกายตามปกติ คือสวมกิโมโนผ้ามัดย้อมที่ใส่จนย้วยกับกางเกง ฮากามะตัวเก่า หัวผมยุ่งกระเซิงเป็นรังนกกระจอกเพียงเล็กน้อย เมื่อขึ้นรถ ก็คลี่หนังสือพิมพ์อ่านเทียบกันดูอีกครั้ง แต่คดีคงเกิดไกลเวลาที่นักข่าว ต้องส่งต้นฉบับพอดี เนื้อหาจึงไม่ค่อยมีรายละเอียดนักทั้งที่พาดหัวไว้อย่าง น่าตื่นเต้น

เหยื่อที่ถูกสังหารชื่ออิกาวะ เค็นโซ ว่ากันตามลัทธิจริง คินดะอิจิ

ไม่เคยได้ยินชื่อจิตรกรผู้นี้ ส่วนสายตรวจที่ถูกแทงยังอาการสาหัสจึงไม่อาจให้ปากคำได้

คินดะอิจิอ่านหนังสือพิมพ์หลายฉบับเทียบกันเพื่อหาว่าสองคดีนี้มีจุดใดที่ดึงดูดความสนใจของเขาเป็นพิเศษ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่พบคำตอบ 20 นาทีให้หลัง รถรับจ้างก็พามาถึงจุดหมาย นายตำรวจชิมูระซึ่งคุ้นหน้ากันดีมารอรับอยู่แล้ว (กรุณาอ่านคดีหญิงผู้ถือพัดจีนเพื่ออ้างอิง)

“สวัสดีครับ คุณคินดะอิจิ ขอบคุนมากที่สละเวลามา หวังว่าจะกรุณาช่วยเราอีกครั้ง”

นักสืบเขิบตัวให้อีกฝ่ายขึ้นมานั่งด้วยกัน “คุณชิมูระ นี่ใช่คดีฆาตกรรมอิกาวะ เค็นโซ จิตรกรนิลยประหลาด ที่ลงหนังสือพิมพ์เข้านี้หรือเปล่าครับ”

“ครับ ใช่” ชิมูระจ้องมองใบหน้าของคินดะอิจิ “สารวัตรโทโดโรกิบอกว่าคุณมีส่วนเกี่ยวข้องกับบางอย่างกับคดีนี้ด้วย”

“สารวัตรว่าอย่างนั้นหรือครับ”

“ครับ ผมได้ยินอย่างนั้น หัวหน้าที่มสืบสวนเลยดีใจใหญ่ บอกว่าถ้าฉันจะขอให้คุณคินดะอิจิช่วยเสียเลย”

“เมื่อไม่กี่วันก่อนโทรศัพท์กัน สารวัตรก็พูดทำนองนั้น แต่ผมยังไม่ออกเลยว่าเป็นเรื่องอะไร”

หลังใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง คินดะอิจิก็เอ่ยขึ้น “ว่าแต่ ได้ยินว่ามีสายตรวจถูกแทงขณะเดินลาดตระเวนใกล้จุดเกิดเหตุฆาตกรรม เป็นไปได้มั้ยครับว่าสองคดีนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกัน”

“ครับ น่าจะใช่ แต่สายตรวจเคราะห์ร้ายยังอาการสาหัส เลยให้ปากคำไม่ได้”

“จะเป็นอันตรายถึงชีวิตหรือเปล่า”

“ยังไม่ทราบครับ”

น้ำเสียงของชิมูระแฝงแววกังวลและโกรธแค้นรุนแรง

บ้านของอิกาวะ เค็นโซ ซึ่งเป็นจุดเกิดเหตุฆาตกรรมนั้น ใช้เวลานั่งรถจากสถานีรถไฟไซโจราวสามนาที เป็นเหตุผลชั้นเดียวที่มีบรรยากาศ

อิมคริม ล้อมรอบด้วยรั้วต้นซีเงะ¹ มองเห็นต้นโอ๊กซึ่งไม่ได้ตัดแต่งกิ่งมานาน แตกใบอ่อนอยู่ด้านในซึ่งโผล่พ้นออกมาจากแนวรั้ว

“อิกาวะ เค็นโซ”

บนต้นไม้ซึ่งกลายเป็นเสาประตูรั้วสลักชื่อเจ้าของบ้าน เมื่อเดินลอดเข้าไปก็พบทางเดินปูด้วยหินทอดยาวเกือบสิบเมตรจนถึงโถงทางเข้าบ้าน บนพื้นหินขัดมีแจกันกระเบื้องเคลือบใบใหญ่วางอยู่ใต้พุ่มเมเปิ้ลใบดกหนา

คินดะอิจิไม่มีความรู้เรื่องเครื่องกระเบื้อง แต่ยังพอดูออกจากประกายสีน้ำตาลหม่นสวยงาม อีกทั้งลวดลายที่ดูเก่าชั่งไม่น้อย ว่านี่คงเป็นแจกันจินโบราณ ภายในโถงทางเข้าบ้านเงียบสงัด

“คุณคินดะอิจิ เราอ้อมไปทางนี้ดีกว่า เหตุเกิดในสตูดิโออะไรครับ”

ทางขวาของโถงหน้าบ้านมีรั้วไม้ไผ่พร้อมประตูไม้ระแนง เมื่อคินดะอิจิเดินตามซิมูระซึ่งเปิดประตูตักกล่าวเข้าไปก็พบว่าภายในกว้างกว่าที่คิด หน้าที่ปลูกไว้เต็มบริเวณเพิ่งผลิใบอ่อนเขียวซีจี้ เรือนใหญ่สโตร์ญี่ปุ่นอยู่ทางฝั่งซ้าย ตรงหน้าถัดจากสนามหญ้าคือสตูดิโอ ซึ่งตั้งท่ามุมฉากกับเรือนใหญ่

ตามปกติสตูดิโอมักสร้างให้รับแสงแดดจากทิศเหนือ เพราะฉะนั้นด้านที่มองเห็นจากตรงนี้จึงเป็นด้านหลัง แต่ก็สร้างเฉลียงไว้ให้เดินเข้าออกจากทางสนามหญ้าได้ และมาทราปในภายหลังว่าสตูดิโอมีทางเชื่อมกับเรือนใหญ่ด้วย

บริเวณโดยรอบมีตำรวจเฝ้าอยู่หลายคน ทุกคนล้วนมีสีหน้าซึ่งขง

ได้ยินว่าสตูดิโอส่วนใหญ่จะมีพื้นที่ราวสี่สิบตารางเมตร เมื่อเดินเข้ามาจากเฉลียงด้านทิศใต้ก็พบบันไดอยู่ทางซ้ายมือ กล่าวคือ ฝั่งทิศตะวันตกของสตูดิโอสร้างเป็นชั้นลอย ดูเหมือนจะเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นบนนั้น จึงเห็นแสงแฟลชชวบวบราวกับฟ้าแลบ

“สารวัตรครับ สารวัตร” ซิมูระเรียกสารวัตรจากบริเวณด้านล่างของชั้นลอย “คุณคินดะอิจิมาถึงแล้ว”

“มาแล้วเหรอ”

¹ หรือบ็อกซ์วูด เป็นไม้พุ่มสูงประมาณสามเมตร มักปลูกเป็นแนวรั้ว

ได้ยินเสียงคุ้นหูดังมาจากบนชั้นลอย ใครคนหนึ่งยื่นหน้ามาเหนือราวจับบันได รองสารวัตรยามากาวะ หัวหน้าที่มีสลิปสวนแห่งสถานีเซโจซึ่งคุ้นเคยกับคินดะอิจิเป็นอย่างดีนั่นเอง (ดูตอนหญิงผู้ถือพัดจีนประกอบ)

“สวัสดีครับ คุณคินดะอิจิ ขอบคุณที่มา เชิญทางนี้เลยครับ...สารวัตรก็อยู่”

“งั้นเหรอครับ”

คินดะอิจิตั้งขาทางเกงฮากามะขึ้นแล้วปีนบันไดแคบ ด้านบนมีพื้นที่แค่ราวสี่สี่ครั้ง² ลักษณะคล้ายห้องเพดานเตี้ย มีตำรวจออกันอยู่สี่ห้านาย

“คุณคินดะอิจิ เชิญๆ เข้ามาทางนี้เลย...นี่พวกนาย เปิดทางให้คุณคินดะอิจิเข้ามาหน่อย”

สารวัตรโทโดโรกิส่งเสียงจากด้านใน มีประกายประหลาดในดวงตาคู่นั้น บ่งบอกให้รู้ว่ากำลังตื่นเต้นอย่างยิ่ง

พอพวกตำรวจเปิดทางให้ คินดะอิจิก็เดินผ่านประตูแคบเข้าไป เขาพบว่าภายในห้องมีเตียงขนาดใหญ่ตั้งอยู่ ร่างชายในชุดนอนผ้าขนหนูสีสเปกตา นอนหงายอยู่ด้านบน ผ้าปูสีขาวยกกับพรมปูพื้นแดงฉานด้วยเลือด

คินดะอิจิก็มอมอง “สารวัตรครับ นี่ไข่ม้อย อิกาวะ เค้นโซ”

“ครับ ไข่ม้อย”

สารวัตรโทโดโรกิตอบ รองสารวัตรยามากาวะช่วยเสริมทันที “สาเหตุการตายคือถูกแทงจากข้างหลังหนึ่งแผล...ได้ยินว่าแผลลึกถึงปอดซ้าย เขาคงเสียชีวิตด้วยการจ้วงแทงเพียงครั้งเดียว แต่เรายังไม่พบอาวุธที่ใช้สังหารครับ”

อิกาวะ เค้นโซ ถูกจับให้นอนหงาย เขาคงอายุราวสี่สิบ แม้ศีรษะเริ่มเถิก แต่หน้าตายังหล่อเหลา ผิวค่อนข้างคล้ำ

อย่างไรก็ตาม พันที่มองเห็นผ่านรอยแยกระหว่างริมฝีปากกลับมีสีคล้ำด้วยคราบบุหรื นิ้วกลางกับนิ้วชี้ของมือขวายังมีรอยไหม้จากนิโคติน ทำให้รู้ได้ทันทีว่าชายผู้นี้ใช้ชีวิตแบบไม่ใส่ใจสุขภาพนัก หน้าซ้ำไปหน้าเรียว

² มีพื้นที่ประมาณ 7.29 ตารางเมตร

และจุมกโด่งเกินงามยังชวนให้รู้สึกถึงความอัมหิตเลือดเย็น รูปร่างโดยรวมดูอมแอ้ง ทว่ายังแข็งแรงพอตัว

คินตะอิจิถอนสายตาดูจากศพแล้วหันมาพิจารณาห้องพัก

ห้องนี้ตั้งอยู่ตรงมุมทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของสตูดิโอ มีเพียงหน้าต่างบานเล็กเปิดสู่ทิศเหนือ อีกทั้งเพดานยังเตี้ยทำให้รู้สึกอึดอัดราวกับอยู่ในกล่อง

ถึงอย่างนั้นเจ้าของคงอยากทำให้บรรยากาศสบายขึ้น จึงปิดผนังทั้งห้องด้วยกระดาษสีชมพู ตรงประตูก็ติดมานีเดียวกัน สีชมพูไม่เพียงบ่งบอกนัยบางอย่าง ทว่าภาพวาดสีน้ำมันรูปหญิงเปลือยประดับบนผนังก็ดูยั่ววนราคะไม่น้อย

นอกจากเตียงหลังใหญ่ ในห้องยังมีตู้เสื้อผ้าติดกระจกเงา หนังสือรวมผลงานศิลปะที่ตีพิมพ์ในต่างประเทศกับวารสารงานศิลป์วางระเกะระกะอยู่บนชั้นหนังสือ ซึ่งส่วนใหญ่เริ่มมีฝุ่นจับ ในตะกร้าหวายพร้อมขาตั้งมีเสื้อผ้าซึ่งคาดว่าเป็นของผู้ตายทอดทิ้งไว้ บนโต๊ะเตี้ยข้างหัวเตียงวางโคมไฟกับแจกันศิลาตลประดับด้วยชอกุหลาบสด

คินตะอิจิกวาดตามองรอบห้อง “ว่าแต่สารวัตรครับ คนในบ้านล่ะ”

“ได้ยินว่าเขามีภรรยา แต่ตอนนี้แยกกันอยู่”

“คุณคินตะอิจิครับ” รองสารวัตรยามากะพูดแทรก “ได้ยินว่าผู้ตายตั้งชื่อห้องนี้ว่าหอฝันรัญจวน ดุสิครับ ดูเหมือนเมื่อก่อนมานตรงประตูนั้นจะถูกเรียกว่ามานเหล็ก”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“แหม คุณคินตะอิจิ” รองสารวัตรย่นจมูก เผยยิ้มแบบมีเลศนัย “อิกะวะคนนี้เจ้าชู้ไม่เบา ได้ยินว่าเขาพาผู้หญิงมาไม่ซ้ำหน้า ถึงได้สร้างประตูทางทิศเหนือของสตูดิโอ ส่วนรั้วด้านนอกก็มีทางเข้าออกให้พวกผู้หญิงมาได้โดยไม่ต้องผ่านประตูใหญ่หรือโถงหน้าบ้าน ดังนั้นไม่ว่าภรรยาจะอยู่เรือนใหญ่หรือไม่ เขาก็สามารถหาความสำราญได้ตามใจชอบ เขามีพฤติกรรมชอบมั่วผู้หญิงนะครับ...”

“ใครเป็นคนบอกเรื่องนี้ครับ”

สารวัตรโทโดโรกิตอบแทน “ป้าแม่บ้านนะครับ หลังจากภรรยาย้ายออกไป บ้านหลังนี้ก็แค่แม่บ้านชื่อมียาทาเกะ ทาเคะ เผื่ออยู่คนเดียว”

“คุณคินดะอิจึครับ” รองสารวัตรยามากาวะพูดต่อ “ถ้าประตูเชื่อมกับเรือนใหญ่ถูกล็อกจากข้างใน จะไม่มีใครเข้ามาในสตูดิโอแห่งนี้ได้ ยิ่งถ้าขึ้นไปบนชั้นลอยแล้วปิดม่าน ก็ไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครแอบมองจากรูกุญแจจะทำตัวซุกซนเลวร้ายยังไงก็ได้ ถึงเรียกว่ามันเหลือใจละครับ”

เข้าใจแล้ว หากมองจากหน้าต่างทิศเหนือออกไปด้านนอก จะเห็นแนวรั้วต้นไม้ซึ่งอยู่ห่างไปราวสี่เมตร ประตูทางเข้าออกตรงนั้นคงสร้างขึ้นในภายหลัง นอกรั้วเป็นผืนนาข้าวบาร์เลย์กว้างใหญ่ ดังนั้นไม่เพียงแต่บ้านของอิการุจะอยู่สุดเขตเมืองเซโจ ทว่าห้องเล็กแห่งนี้ยังเปรียบเสมือนโลกอีกใบหนึ่งด้วย

“พอจะทราบที่อยู่ของภรรยาเขาหรือยังครับ”

“ครับ เมื่อครู่เราสอบถามจากคุณมียาทาเกะและส่งคนไปรับมาแล้ว อีกไม่นานคงจะถึง ได้ยินว่ากำลังอยู่ระหว่างยื่นเรื่องฟ้องหย่า แม่บ้านพูดทำนองว่าเธอเรียกค่าทำขวัญเป็นเงินมากพอๆ”

“แม่บ้านบอกว่าภรรยาผู้ตายชื่อมาริโกะ เคยเป็นนักเต้นในคาบาเรต์”

สารวัตรโทโดโรกิบอก รองสารวัตรยามากาวะเสริมต่อ

“แต่สมัยภรรยาคนก่อนยังมีชีวิตอยู่ มาริโกะก็เคยแอบขึ้นมานบนชั้นลอยนี้จากทางประตูด้านหลัง พอได้ยินว่าเธอเรียกร้องค่าทำขวัญ แม่บ้านก็หัวเราะเยาะใหญ่เลยครับ”

“จั้นเหอ แสดงว่าเธอเป็นภรรยาคนที่สองสินะ”

“ครับ ใช่”

“แล้วภรรยาคนแรกล่ะ...”

“ไว้ถามแม่บ้านมียาทาเกะเองดีกว่าครับ เอ่อ...คุณคินดะอิจึ”

“อะไรครับ”

“แม่บ้านพูดแปลกๆ ด้วย ผมถึงได้เชิญคุณมา”

“พูดแปลกๆ ว่าอะไรครับ”

“จั้นถ้าคุณอยากสำรวจจบวันนี้ก็ค่อยมาดูแล้วกัน ตอนนี้เราลงไป

ข้างล่างกันดั้มยักรับ ผมมีอะไรอยากให้คุณดู”

ทั้งคณะพากันลงจากหอผืนรัญจวนของอิกาวะ เค็นโซ ขณะลงบันได คินดะอิจิกวาดตามองรอบสตูดิโอ หน้าต่างบานใหญ่สำหรับเปิดรับแสงแดด อยู่ทางซ้ายมือซึ่งเป็นทิศเหนือ ส่วนทางทิศใต้เป็นผนังทั้งแถบ มีเพียง ประตูทางเข้าจากเฉลียงเท่านั้น บริเวณผนังสร้างเป็นชั้นวางของเต็มพื้นที่ บนชั้นเต็มไปด้วยเครื่องกระเบื้องต่างๆ เช่น แจกัน คนโท และจาน

คินดะอิจินึกถึงแจกันใบใหญ่ตรงโถงหน้าบ้าน อิกาวะ เค็นโซ คงเป็น นักสะสมเครื่องกระเบื้อง

“คุณคินดะอิจิ เชิญทางนี้ครับ”

สารวัตรโทโดโรกิพาเขามายังบริเวณใต้ชั้นลอย

บริเวณนั้นเป็นห้องรับแขกขนาดเล็ก วางโต๊ะเก้าอี้แบบเรียบ ผนัง ด้านทิศเหนือเจาะเป็นประตูเพื่อให้เข้าออกทางประตูรั้วด้านหลังได้

ตรงหน้าประตูดังกล่าว ซึ่งก็คือมุมห้องรับแขกใต้ชั้นลอย มีแจกัน เคลือบใบใหญ่ซึ่งดูเหมือนเพิ่งถูกแกะจากกล่องวางอยู่

“คุณคินดะอิจิ คุณจำแจกันใบนี้ได้มั้ยครับ”

“อ่า...” คินดะอิจิมองหน้าสารวัตรสลับกับแจกัน

แจกันมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางราวเจ็ดสิบเซนติเมตร สูงขึ้นมา เหนือเอวคินดะอิจิเล็กน้อย ผิวกระเบื้องสีขาวใสอมฟ้ามันวาวเหมือนขี้ผึ้ง วาดลายโบตันดอกโตสีแดงฉูดฉาดบาดตา

คินดะอิจิเดินสำรวจรอบแจกันแล้วหันมองสารวัตรโทโดโรกิด้วยความประหลาดใจ

“สารวัตรครับ ผมรู้สึกเหมือนเคยเห็นแจกันใบนี้...เจ้าของบ้านคงเป็น นักสะสมเครื่องกระเบื้อง...”

“ใช่ครับ เห็นแจกันใบนี้แล้วคุณพอจะนึกอะไรออกบ้างมั้ย”

“หมายความว่ายังไงครับ ผมนึกไม่ออกจริงๆ”

“วันนั้นไงครับ...เมื่อสองเดือนก่อน เราดูถ่ายทอดสดการแสดง ‘สาวน้อยในแจกัน’ ทางโทรทัศน์ที่บ้านคุณไง จำได้มั้ยครับ”

“เอ๊ะ”

“ดูเหมือนว่านี่คือแจกันที่ใช้ในการแสดงวันนั้นครับ”

จินตะอิจิตะสิ่งมองเห็นสารวัตรสลับกับแจกันสีสันฉูดฉาด จู่ๆ เขาก็
ใช้นิ้วชี้เท้าเกาแกรกรากบนผมกระเซิงเหมือนรังนกกระจอก

คินดะอิจิ โคสุเกะ คือยอดนักสืบที่นักอ่านทั้งญี่ปุ่นและไทยต่างคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี
ไม่ว่าเขาจะต้องเผชิญกับคดีฆาตกรรมที่โหดเหี้ยมอำมหิตหรือลึกลับซับซ้อนเพียงใด
ยอดนักสืบผู้นี้ก็ไขปริศนาได้อย่างยอดเยี่ยมเสมอ

ในค่ำคืนที่สายฝนกระหน่ำ สายตรวจหนุ่มออกลาดตระเวนและบังเอิญพบเข้ากับ
หญิงสาวในชุดกินโพน เธอสวมกางเกงตัวพองปลายรัดข้อเท้าคล้ายชุดของคนจีน
วิ่งออกมาจากบ้านหลังใหญ่ เขาเอะใจในท่าที่ตื่นตระหนกของเธอจึงวิ่งตามไป
แต่กลับถูกเธอตวัดคมมีดจ้วงแทงเสียชีวิตอย่างตาย และในคืนเดียวกันนั้นเองก็เกิดคดีฆาตกรรมขึ้น
โดยเหยื่อคือจิตรกรที่ถูกฆ่าตายในห้องนอนของตัวเอง

คินดะอิจิ ถูกเรียกตัวมาช่วยในการสืบสวนคดี
แต่คำให้การของแม่บ้านผู้เห็นเหตุการณ์ช่างประหลาดยิ่งนัก
เธอเล่าว่าเห็นหญิงสาวน่าสงสารสวมชุดแบบคนจีน พยายามบิดเข่างอศอกแล้วยึดตัวลงในแจกัน
ท่ามกลางความงุนงง นักสืบหนุ่มก็นึกถึงการแสดงประหลาด
ที่ได้รับชมทางโทรทัศน์เมื่อวันก่อนขึ้นมา เรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับคดีนี้อย่างไร
เบื้องหลังของเหตุการณ์อันน่าสยดสยองซ่อนความลับดำมืดอะไรเอาไว้
นี่คือเรื่องราวที่แสนเข้มข้นและเกินคาดเดา
ผลงานจากปลายปากกาของนักเขียนชื่อดัง **โยโคมิโซะ เซชิ**

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7411-7

Cover Design: Nawapat A.

Trigger warning

- ความสยดสยองทางเพศ
ที่ไม่เหมาะสม